

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vita Et Doctrina Jesu Christi

Avancini, Niccolò

Coloniae Agrippinae, 1689

Hebdomada XXIV. Post Pentecost.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59970](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59970)

impetum suarum concupiscentiarum Uti-
nam non is sis, qui hac parabola depinga-
ris ! Recogita annos adolescentiæ tuæ ;
*Delicta iuventutis meæ, & ignorantias meas ne
memineris Domine. Pl. 14.*

3. Et postquam omnia consumasset, facta est
fames valida in regione illa, & ipse cepit egere.
Ibid. Semper enim eget, qui nihil dei habet:
qui vivit secundum concupiscentias ; nam
concupiscentia ignis est, qui nunquam dicit,
sufficit. Prov. 30. Et abiit, & adhaesit uni civi-
um, seu dæmonum, seu pravaram consuetu-
dinum. Et misit illum in villam suam, ut porcos
pasceret, suos appetitus & sensuum volupta-
tes sequeretur Et cupiebat implere ventrem su-
um siliquis peccatorum, quas porci inferna-
les manducabāt: & nemo illi dabat, ad sufficiē-
tiam, quia quo plus peccabat, plus peccare
quærebat veluti famens O misera peccato-
ris conditio ! Quo devenit, qui semel à deo
recedit, & non illico revertitur ? O nobilis
creatura tot ornata donis, quo sponte tua
decidis !

DOMIN. XXIV. POST PENTEC.

Filius prodigus in se revertitur,
& pœnitentia ducitur.

1. *IN se autem reversus, dixit : Quanti merce-
narii in domo Patris mei abundant pani-
bus.*

bus, & ego hic fame pereo! Luc 15. pœnitentis forma describitur: Ac primum quidem est agnitio miserandi sui status, si tuus non est tam miserandus; est tamen qui possit esse fœlicior: & ad hunc aspira. Non es in regione longinquâ situs, qui vivis inter filios Dei; laboras tamen multarum virtutum defectu: & quod pessimum est, earum famem non sentis. In via perfectionis primùm debet esse fames virtutis

2. *Surgam, & ibo ad Patrem meum.* Ibid. Est propositum non demorandi in errore impiorum. Eccl. 17 cum spe veniæ concepta ex consideratione affectu paterni Vidisti, in qua jaceas imperfectionum regione: Dic tandem tibi ipsi: *Surgam*: pater meus cœlestis non me rejiciet, qui non vult mortem peccatoris Dixisti id sæpius: *surgam*: sed nunquam id seriò præstitisti. Velleitas fuit, non resoluta voluntas. Dic ergò jam: *Surgam* ex hac imperfectione, nunquam amplius, etsi me mori oportuerit, in eandem lapsurus.

3. *Et dicam ei: Pater, peccavi in cœlum, & coram te.* Ibid. Est ingenua confessio, & humilis contritio, purè quòd patrem offenderit. Si filius improvise casu patrem vulneret, re postea cognita, quis erit boni filii sensus? Unicum dolebit se patrè offendisse. Tu patrem offendisti, non ita quidem ignoranter, ut non

POST PENTECOST. 305

ut non peccaveris; sed non ita scienter, ut cogitaveris te patrem offendere *Ergò saltem amodò voca eum: Pater meus es tu.* Jer. 3. *lam non sum dignus vocari filius tuus.* Satisfactio est privativa, qua se bono, quo gaudere poterat, libenter privat. *Fac me sicut unum de mercenariis tuis,* est positiva, qua vult affligi. Id tu quoque age. Quoties delinquis, priva te delectabilibus, & sensibilem pœnam impone sine indulgentia. *Et surgens venit ad patrem suum:* est propositi executio. *O si talia sint tua proposita, quæ statim ad executionem deducas!* Infelicissimum est, semper parturire, & nunquam parere.

F E R I A I I.

Filius prodigus cum gaudio à Patre excipitur.

1. **C**um adhuc longè esset, vidit illum Pater ipsius, & misericordia motus cecidit super collum ejus, & osculatus est eum. Luc. 15. Benignitatem Dei in te peccatorem hic cogita. Non exprobrat filio malos mores, qui videt, & amat cor contritum & humiliatum. Quam debet in te fiduciam & amorem tanta benignitas & misericordia excitare? Ut prius velis omnia mundi tormenta, & infamem mortem sustinere, quàm ab eo amplius recedere, qui te reverentem tam benignè recepit.

Ff

2. Dixit

2. *Dixit autem pater ad servos: cito proferte stolam primam. Ibid. gratiæ sanctificantis; & date annulum in manus ejus, in signum libertatis filiorum Dei: & calceamenta veræ coram Deo nobilitatis, in pedes seu affectus ejus, quibus coerceantur. Et adducite vitulum saginatum, Christum in Eucharistia; & epulemur. Vide quantum gaudium super te peccatore pœnitentiam agente Deus ostendit. Ah! noli illi in hoc gaudium tollere, ut revertaris ad porcos.*

3. *Erat autem filius ejus senior in agro: & cum veniret, audivit symphoniam: & interrogavit quid hæc essent. Ibid. Audivit reversum fratrem, celebrari convivium; indignatus noluit introire, donec rogatus & persuasus est à patre. Considera hæc non invidiam justorum, qua carent; sed magnitudinem amoris, quo Deus revertentem peccatorem recipit, quæ invidiam justis creare possit: & erigere in fiduciam eum semper accedendi, quoties, etiam leviter, delinquis: quia summa ejus voluntas est, peccatores pœnitentes recipere. Ut pater seniori filio satisfaciat, ait illi: *Tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt.* Hæc justorum portio est, esse cum Domino, & in bonis cœlestibus cum eodem communicare. O quale solatium: *Tu semper mecum es!* ò qualis felicitas: *Omnia mea tua sunt!* & quis velit à tam bono patre discedere?*

F E R I A III.

De Villico iniquitatis.

1. **H**omo quidā habebat villicū, & hic dif-
fatus est, quasi dissipasset bona ipsius.
Et vocavit illum, & ait illi: Quid hoc audio
de te? Redde rationem villicationis tuæ; jam
enim non poteris villicare. Luc 16. In hoc
villico te considera, cui Deus non tanquam
Domino, sed tanquam Oeconoמו dedit bona
corporis, & animæ, naturalia, & supernatura-
lia. Nihil tui habes, etsi studio tuo te aliquid
comparasse credas. Obligaris ergo ea omnia
ad placitum Dei impendere. Erit hora, qua
audies: Redde rationem, in quid, quo fine, quo
modo ea bona impendisti? Quidquid non
cessit ad gloriam Domini, dissipatum est. Ini-
maturè rationes, quia propè est hora.

2. **A**it autem Villicus intra se: quid faci-
am, quia Dominus meus aufert à me villi-
cationem? Ibid. Unde hæc Villici sollicitudo?
Ex conscientia pessimæ suæ administratio-
nis, & certitudine tollendæ villicationis. At
te nulla tangit reddendæ rationis sollicitu-
do. O si ferio cogitares, quàm infideliter bo-
na tibi concredita administraveris! quàm
salubriter angereris! Examina, quo im-
pensum corpus? quo corporis sensus?
quo intellectus, cogitationes, voluntas, affe-
ctus, passionis? &c. Non ignoras tibi hæc

omnia ad Dei gloriam impendenda fuisse. Itane à te actum? quantum mundo, quantum carni, quantum amori proprio, ac vanitati datum est? Ut ergo salubris te cura subeat, cogita nunc seruo, quid facias. Postea leuus erit labor: sera auxilii meditatio

3. *Et laudavit Dominus villicum iniquitatis, quia prudenter fecisset; quia filij hujus sæculi prudentiores sunt filijs lucis in generatione sua.* lb. d. Sibi in futurum prospicere, res magnæ prudentiæ est. Hoc est, in quo filii lucis superantur à filiis sæculi in suo genere. Quam illi ad tuos fines disponunt media, quam nullum intentatum relinquunt! quam instant impense, & quidem *sit corruptibilem coronam accipiant!* 1. Cor. 9. Et quid agis tu, qui filius es lucis, vocatus ad nobilissimum institutum, gratia majore cumulatus, majoribus auxiliis adjunctus? Filii sæculi mundo placere quærunt, tu Deo. Quas illi vigilias impendunt, quos labores, quas difficultates, quomodo die nocteque de medijs emergendi cogitant! An & tu ista pro Deo, pro æternitate absorbes?

F E R I A I V.

Parabola de divite Epulone, & Lazaro.

1. **H**omo quidam erat dives, qui induebatur purpura, & bysso, & epulabatur quotidie splendidè. Es erat quidam mendiculus, nomine

mine Lazarus, qui jacebat ante januam
ejus, cupiens saturari micis, quæ cadebant
de mensa divitis: sed & canes veniebant,
& lingeabant ulcera ejus. Luc. 16. Quem
tu ex duobus felicem, quem infelicem ar-
bitraris? si sensum consulas, divitem dices
felicem, Lazarum miserum. At fides con-
trarium docet. Cui assentiris? nonne sen-
sus errat? Et tamen quantum isti indulges?
quam è converso odisti necessitate premi, aut
re quacumque sensui contraria molestari.
Sed, quod fugis, ad salutem ducit, quod se-
queris, ad perditionem.

2. Factum est autem, ut moreretur mendi-
cus, & portaretur ab Angelis in sinum Abra-
hae. Ib. Hic humilis, ærumnosus, & in mundo
despectus conditionis est finis. Brevem, &
moritoram afflictionem immortale gaudium
excipit. Quam momentaneum, & leve est
tribulationis nostræ, quod æternum gloria
pondus operatur in nobis. 2. Cor. 4. Appende
in balance, momentansum, & æternum: &
vide, an sunt condigna passiones hujus tem-
poris ad futuram gloriam.

3. Mortuus est & dives, & sepultus est in in-
ferno. Ib. Hic exitus ejus, qui secundum sen-
sum felix videbatur. Ducunt in bonis dies suos,
& in puncto ad inferna descendunt. Job. 21. Si
nondum capis, quam infelix sit vita, quæ se-
cundum sensum ducitur, ex fine intellige.
Momentaneam, & insanam lætitiã æter-

510 HEBDOMADA XXIV,
num v̄e sequitur. Quam meritò timere de-
bes omnem sensus indulgentiam! quàm illum
affligere! quàm coercere! ut ei non nimium in-
dulgeas, ultra necessitatem nihil indulge.

F E R I A V.

Cruciatus Epulonis.

1. **E**levans autem oculos vidit Abraham à
longe, & Lazarum in sinu ejus. Luc. 16.
Vidit à longè Lazarum, quem vicinum non
invebatur. Videt in gloria, quem in infirmitate
despiciebat Sic rerum vertitur ordo. Ro-
gat: *Pater Abraham miserere mei.* Sed serò
nimis Elapsum est miserendi tempus. Adest
tempus æternæ justitiæ. In vita agendum est,
quo fruaris in æternitate. *Mitte Lazarum, ut
intingat extremum digiti in aquam, ut re-
frigeret linguam meam.* Nullo non crucia-
tur membro, de sola lingua queritur. Gravius
hujus fuisse tormentum crede, quia lingua
inopi Lazaro insultavit; quid si scommata
dixeris, aculeos, detractiones? &c.

2. *Et dixit illi Abraham: Fili, recordare quia
accepisti bona in vita tua. Ib. Quæ? Concu-
piscentiæ carnis: epulabatur quotidie: concu-
piscentiæ oculorum: erat dives: Superbiæ vi-
tæ: Induebatur purpura, & bysso. Et Lazarus
similiter mala? Quæ illis bonis contraria
Nam mendicus erat, ulcerosus, despectus.
Nunc autē hic consolatur, tu verò cruciaris*

Hæc

POST PENTECOST. 571

Hæc vicissitudo est: si hîc gaudium, ibi tormentum; si hîc tormentum, ibi gaudium. Noli tibi persuadere, & hîc tibi posse esse secundum sensum benè, & ibi secundum animam. Ergo quantum hîc cruciatum sensui inferes, tantum gaudebis ibi: quantum hîc illi concedes, tantum ibi gaudio & gloriæ detrahes.

3. *Habent Moysen & Prophetas: audiant illos.* Ibid. Ita Epuloni, ut Lazarus ad fratres vivos pœnarum nuntius mittatur, roganti responderetur. Noli quærere, ut Deus te per inusitata media ad vitam æternam dirigat. Ut ipse tibi compareat, ut Angelum mittat, qui voluntatem Dei explicet. Habes Superiores, per quos regaris. His te committe. Ita enim Deus statuit ordinem mundum regere. Ergo usitatis mediis utere, & accuratè iis insiste; quæ statuunt leges.

F E R I A VI.

Parabola iniqui Judicis, & Viduæ.

1. **O**portet semper orare, & nunquam deficere. Luc. 18. Si nullum sit tempus expers periculi, adversus quod oratio sit præsens remedium, tum semper oportet orare. Sed quæ hora est, qua tibi periculum non faciunt mundus, caro, dæmon; quia in te

non est lucta spiritûs & carnis : hoc periculum tantò gravius est , quantò occultius. Noli ab oratione deficere. Ubi deficis, hostis proficit. Verè & instanter orantibus Deus affistit.

2. Vidua quadam erat , & veniebat ad iudicem , dicens : Vindica me de adversario meo. Et nolebat per multum tempus. Ibid. Etsi esset iniquus iudex , qui nec Deum timebat , nec hominem reverebatur ; vidua tamen quotidie eum interpellabat , & toties repulla orare non desisteat. Vidêris tibi à Deo repelli , quòd non impetres ab hac aut illa tentatione liberari : Non vult Deus per multum tempus ; imò tamdiu vult , quamdiu non auferit à te spiritum orationis , quia tamdiu te hoc clypeo protegit. Si tu illum rejicias , Deum non culpa.

3. Post hac autem dixit iudex : Molesta est mihi hac vidua : vindicabo illam. Ib. Si iniquus iudex hoc fecit , Deus autem non faciet vindictam electorum suorum clamantium ad se die ac nocte : Tu habes promissionem vindictæ de adversariis tuis. Si nondum eam sentis , signum est quòd non ita ores , sicut illa vidua. Dic , quo affectu oras contra illum adversarium , qui blanditur carni , & repugnat spiritui ? Æstimationem sequuntur affectus. Fortè nec æstimas tuum hostem , affectum carnis , amorem tuum , &c. Et quomodo credam te

tan

tanto affectu contra eum orare? Agnoscere ergo debes te hostem tui, & agere, quæ in hostem ageres; & non cum hoste tuo conspire, rare,

SABBATHO.

Parabola Pharisei & Publicani orantium.

1. *Phariseus stans*: Luc. 18. Estne hæc humilis corporis compositio ante Deum? Orabat: *Deus gratias tibi ago, qui non sum sicut ceteri hominum.* Quæ arrogantia, quæ nullo excepto, omnes præ se despicit. *Raptores, injusti, adulteri.* Tales alios judicat, quibus se magnum æstimat. *Velut etiam hic publicanus.* Qui sibi uni magnus est, temerè die alio judicat, cujus interna non novit. *Iejuno bis in Sabbatho, decimas do omnium, qua possideo.* Quæ ista suarum opum est jactantia? Quæ mica orationis est in tota hac oratione? damnas jactabundum Phariseum? Vide ne sis talis aliorum contemptor, tui æstimator: *Ne dicas. sufficiens mihi sum.* Eccl. 11.

2. *Et Publicanus à longè stans.* Ibid. sed non erecta cervice, indignum se reputans, qui propius aram accederet: *Non audebat nec oculos ad calum levare;* ex interna sui confusione. *Sed percutiebat pectus suam dolore contritum, dicens: Deus propitius esto mihi*

§14. HEBDOMADA XXIV.

peccatori. Sibi veniam humiliter rogat. Accipe formam, quam orans sequaris. Sit oratio & meditatio tua humilis: occupetur in tui ipsius cognitione, in expurgatione animi à pravis affectibus.

3. *Dico vobis: Descendit hic justificatus in domum suam ab illo.* Ib. Habes hic de utroq; orante sententiam Dei. Justificatur humilis, damnatur superbus. Ita tu semper melior ab oratione surges, si ejus tempore versatus fueris in humili tui cognitione, & abiectione, àisq; affectibus, qui hanc consequuntur. S. Aug. in Psal. 93. *Videte fratres, magis placuit Deo humilitas in malis factis, quam superbia in bonis factis. Ita Deus odit superbos.* Hinc nec te laudabis, nec laudari affectabis. Vives, te, & Deo contentus.

DOM. XXV. POST PENTEC.
Repuerascendum pro Regno Dei.

1. *Adferebant ad illum infantes, ut eos tangeret.* Marc. 10. Multum refert, quibus quisq; imbuatur principiis à teneris annis. Ipse hoc experiris. O si statim allatus fuisses ad Christum! si instructionem te adducere volentium acceptaffes! Hoc non egisti: expedit ergò, ut jam per virtutem fias parvulus, & te à Superioribus ad Christum duci patiaris: Idque tanto magis, quanto in vocatione es tenerior. Quia ab hoc principio omnis reli-